

8. MOCIÓ EN DEFENSA DE LA UNITAT DE LA LLENGUA

Exposició de motius:

La llengua catalana, parlada de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer, deriva d'una continuïtat lingüística mil·lenària que ha donat lloc a una realitat unitària dins la seva diversitat, tal com ho reconeix la lingüística romànica partint dels criteris científics habituals. Aquesta unitat lingüística no es veu en cap cas qüestionada per l'existència d'altres denominacions territorials, tradicionals o populars, com ara alguerès, valencià, mallorquí, menorquí, eivissenc, andorrà, formenter o fragatí. En tots els casos, aquestes denominacions alternatives es refereixen a la mateixa llengua, avui parlada per més de deu milions de ciutadans europeus.

En efecte, l'existència d'aquestes denominacions alternatives no fa sinó palesar que el català és la llengua pròpia de tots aquests territoris: de Catalunya, del País Valencià, de les Illes Balears, de la Catalunya del Nord, de la Franja de Ponent, de l'Alguer i d'Andorra.

Aquesta unitat lingüística ha patit, en les darreres dècades, diversos intents de fragmentació per part d'algunes instàncies i institucions públiques fet especialment greu, atès que no només constitueix un atac frontal envers un patrimoni lingüístic que hauria de ser orgullosament compartit pels estats i regions d'Andorra, Espanya, França i Itàlia, sinó, també, un menysteniment absolut del rigor científic i acadèmic dels experts en la matèria filològica.

En el cas de les institucions públiques espanyoles, ha quedat constatat que la denominació de valencià, emprada oficialment a la Comunitat Valenciana, ha servit de pretext perquè l'advocacia de l'Estat considerés que la llengua pròpia d'aquest territori no és la mateixa que la de Catalunya o la de les Illes Balears. En el mateix sentit, diverses pàgines web d'organisme oficials com ministeris i altres ens estatals, ofereixen les opcions lingüístiques de català i valencià separatament –com si fossin llengües diferents–. Això suposa no només una despesa addicional i supèrflua sinó també un dany cultural injustificat.

El fet que des de les institucions públiques no s'assumeixi amb naturalitat la unitat de la llengua catalana es tradueix en una manca de coordinació en les polítiques culturals dels diversos governs dels territoris de llengua catalana.

Els centres culturals i acadèmics de referència, com l'Institut Ramon Llull, haurien de poder comptar amb la participació de tots els governs de les comunitats autònomes on el català es llengua oficial, quelcom que avui no és possible pel temor que això pugui generar falses polèmiques a propòsit de la unitat de la llengua.

Una altra conseqüència d'aquesta manca de coordinació política és que la reciprocitat total dels mitjans audiovisuals en llengua catalana arreu dels territoris on és oficial, no és encara possible, més enllà de qüestions tècniques de segon grau, per un motiu molt similar. I, finalment, el fet de no assumir la unitat lingüística en les polítiques públiques genera disfuncions com ara que els continguts audiovisuals doblats en català pels governs i televisions públiques dels diversos territoris no puguin compartir-se recíprocament, sinó que calgui, fins i tot, en alguns casos, doblar dues o tres vegades

**Ajuntament de
Sant Pol de Mar**

en diferents varietats dialectals els mateixos continguts, la qual cosa és especialment perjudicial en un sector clau per al foment de l'ús social del català entre les generacions més joves com és l'audiovisual.

El Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, celebrat l'any 1986, ja va reclamar la coordinació entre els territoris de llengua catalana a la manera de la Unió de la Llengua Neerlandesa: una comissió intergovernamental per a la coordinació de les polítiques lingüístiques; una comissió interparlamentària, per vetllar per la coherència entre les legislacions lingüístiques, i un consell de la llengua i de les lletres que agrupi les institucions acadèmiques i culturals més rellevants. Aquesta proposta, tanmateix, no s'ha fet mai realitat, de manera que la llengua catalana, i els seus parlants, continuen patint aquesta manca de coordinació política i administrativa.

D'altra banda, el febrer del 2017 els governs de Catalunya, la Comunitat Valenciana i les Illes Balears van signar l'anomenada Declaració de Palma, un text que pretenia posar les bases d'una veritable cooperació cultural i lingüística entre els governs d'aquests territoris però que, finalment, no s'ha materialitzat en polítiques públiques concretes.

Per tot això, **ES PROPOSA AL PLE L'ADOPCIÓ DELS SEGÜENTS ACORDS:**

PRIMER. Reconèixer i declarar la unitat de la llengua catalana, sense que aquest fet suposi menystenir altres denominacions existents.

SEGON. Rebutjar qualsevol mesura que imposi impediments normatius, administratius, tècnics o socials als ciutadans de les comunitats autònomes on aquesta llengua és oficial de poder viure amb normalitat i amb garanties aquesta unitat lingüística.

TERCER. Instar al Govern de l'Estat a reconèixer públicament i oficial la unitat de la llengua catalana, a corregir els serveis, ens i polítiques públiques que la qüestionen i a vetllar perquè cap institució pública o empresa privada de l'Estat espanyol fomenti el secessionisme lingüístic català en la seva activitat.

QUART. Notificar aquest acord al Govern de la Generalitat de Catalunya i al Parlament de Catalunya, al Govern de la Generalitat Valenciana i a les Corts valencianes, al Govern de les Illes Balears i al Parlament de les Illes Balear, al Govern d'Espanya, al Congrés dels Diputats i al Senat.